

De Prijs van
COR van OVEN
door C. v. d. Vecht



NIJKERK — G. F. CALLENBACH



Hij krom vlug op een stoel en keek over Pa's schouder. blz. 10

De prijs van Cor van Oven

DOOR

C. v. d. VECHT



NIJKERK — G. F. CALLENBACH



I.

't Sloeg vier uur.... De school ging uit. Groepjes kinderen kwamen naar buiten, grooten en kleinen door elkaar.

De meesten schenen geen haast te hebben, maar één jongen liep op een draf naar huis. 't Was de achtjarige Cor van Oven. Hè, wat liep hij hard! Dat was toch anders z'n gewoonte niet. Meestal bleef hij met andere jongens nog wat onderweg, om te knikkeren, of om naar de winkels te kijken. Vooral nu, tegen St.-Nicolaas, waren die zoo keurig uitgestald. Cor vond 't wát fijn, om er langs te wandelen. Hij mocht ook wel van Moe, maar dan moest hij 't vóór schooltijd even zeggen. Anders wisten ze thuis niet, waar hij zoolang bleef.

Maar vandaag had hij geen zin, om lang onderweg te blijven.

Hoe dat kwam?

Dat zal ik je eens vertellen.

's Middags voor tweeën, was Piet Dekkers naar hem toegekomen.

Piet was het vriendje van Cor.

„Zeg, ik heb ze allemaal hoor, zèlf gevonden,” had Piet geroepen.

„Wát heb je gevonden?”

„Wel, jò, de raadsels.”

„Welke raadsels?”

„Weet je 't dan niet? In de krant van gister staan ze.”

„Hè, daar heeft Pa niks van gezegd,” zei Cor.

„Nou, ze staan d'r in, hoor! Kijk om vier uur maar 's.”

Ja, dat zou Cor dadelijk doen.

En zoo kwam 't, dat hij na schooltijd hard naar huis liep.

Hij kreeg 't warm van 't loopen.

Eindelijk was hij thuis. Moe keek eens op de klok.

„Dat 's vroeg vandaag, Cor!”

„Ja, Moe, 'k heb hard geloopt.” En nog hijgende voegde hij er bij:

„Piet zegt, dat er prijsraadsels in de krant staan. Mag 'k even de krant, Moe?”

Juffrouw Van Oven voldeed aan zijn verzoek.

„Staan ze d'r in, Cor?”

„Ja, Moe, hier, kijk u maar.”

En Moe las:

VOOR DE KLEINTJES.

Kinderen beneden 10 jaar mogen meedoen aan 't oplossen der onderstaande raadsels. Een kindervriend stelt vier prijzen beschikbaar, twee eerste, en twee tweede prijzen.

Voor de jongens.

1e prijs: een bouwdoos,

2e prijs: een boek.

Voor de meisjes.

1e prijs: een pop,

2e prijs: een boek.

En toen volgden de raadsels.

Onderaan stond nog:

De inzenders en inzendsters moeten duidelijk naam, leeftijd en woonplaats vermelden.

Cor begreep alles niet goed. „Moe,” vroeg hij, „wat beteekent dat nou allemaal?”

„Wel, als je alle raadsels gevonden hebt, dan moet je er onder schrijven, hoe je heet, hoe oud je bent en waar je woont.”

„Wie zou die mooie dingen geven?”

„Dat weet ik niet, een mijnheer, die veel van kinderen houdt; dat staat er bij.”

„Kijk eens, Moe, dit hebt u nog niet gelezen.

Op mooi schrift zal ook gelet worden.”

„Dus, jongen, hoe mooier je schrijft, hoe meer kans je hebt, om een van de prijzen te winnen.” Cor wilde maar meteen beginnen. Raadsels oplossen vond hij heerlijk.

Als hij ze eenmaal gevonden had, zou hij wel maken, dat ze keurig netjes overgeschreven werden. Met schrijven was hij de beste van de klas, dat had de Meester meer dan eens gezegd. En op 't rapport stond achter „schrijven” altijd een hoog cijfer.

„Heb je geen huiswerk, Cor?” vroeg juffrouw Van Oven.

„Nee, Moe, alleen 'n versje voor morgen en dat ken ik al. Luister u maar:

Op bergen en in dalen
 En overal is God;
 Waar wij ook immer dwalen
 Of zitten, daar is God;
 Waar mijn gedachten zweven
 Of stijgen, daar is God;
 Omlaag en hoog verheven,
 Ja, overal is God.

Vindt u 't geen mooi versje, Moe?”

„Ja, Cor, je moet het maar goed onthouden. De Heere God is overal en ziet en hoort alles, wat wij doen en zeggen en denken. Al kunnen wij hem niet zien, Hij ziet ons toch wèl, ook als wij kwaad doen.

En probeer nu maar eens, wat je van de raadsels terecht brengt."

Cor nam een stuk papier en een potlood en hield de krant vóór zich.

Kleine Wim, die pas vier jaar was, het broertje van Cor, kwam naast hem staan. Hij vond het niets prettig, dat hij nu alleen moest spelen.

Hij kon maar niet begrijpen, wat z'n groote broer toch voor moois aan zoo'n krant vond.

„Mag 'k 's kijken, Cor?" vroeg hij.

„Nee, Wim, da's niks voor jou, hoor! Jij bent nog te klein," was 't antwoord.

Maar Moe riep haar Benjamin bij zich.

„Kom maar hier, vent, kijk 's, da's veel mooier, hè?

't Was een boek vol met platen, dat Moe hem liet zien.

Nu, daar had de kleine baas ook meer aan.

Cor schoot niet zoo vlug op, als hij wel gedacht had. Eén raadsel had hij pas.

Hè, wat zou hij ze graag gevonden hebben, voordat Pa thuiskwam. Maar Pa zou er zóó zijn. 't Was al zeven uur geslagen.

Jammer, hij had Pa zoo graag eens willen verrassen. — Moe had intusschen het brood klaar gezet. Het was de gewoonte, dat ze altijd dadelijk gingen eten, als mijnheer Van Oven uit 't kantoor kwam.

„Dag vrouw, dag jongens," klonk een vroolijke stem. „Hè, 't is hier beter dan buiten. Wat voer jij uit, Cor?"

„O, Pa, 'k wou graag de raadsels hebben, vóór 'k naar bed ga."

„Zoo, zoo, laat 's kijken."

En Pa schoof z'n stoel naast dien van Cor.

„Man, zouden we eerst niet eten?" vroeg Moe.

„Ja, dat is beter. Straks dan, hoor jongen."

Nu, dat vond Cor ècht. Misschien zou Pa hem wel een handje helpen. En dan mocht hij ook vanavond eens laat opblijven. Fijn! Hij wreef zich de handen van plezier.

Kleine Wim zat al vóór z'n boterham. Hij wou zoo graag eens van die heerlijke jam likken. Hij stak z'n handje al uit. „Eerst bidden, Wim,” zei Moe, „dat weet je toch wel.”

En toen mijnheer Van Oven hardop gebeden had, lieten de jongens zich ook niet lang noodigen.

Hè, wat smaakten die boterhammen lekker! Eigen-gemaakte jam, wie zou daar nu ook niet van houden!

Na 't eten werd Wim uitgekleed.

Allemaal móesten ze lachen, om de rare gezichten, die hij telkens trok.

„O, o, Wim,” riep Pa, „wat heb jij 'n slaap.”

Maar Wim hoorde 't niet eens meer. Moe legde hem maar gauw in bed en dekte hem warm toe. Hij sliep al als een roos.

Andere avonden zei hij, vóór hij slapen ging, op z'n knietjes een gebedje op. Dat had Moe hem geleerd. 't Was zóó:

Ik ga slapen, ik ben moe,
 'k Sluit mijn oogjes beide toe.
 Heere, houd ook dezen nacht
 Weder over mij de wacht,

Amen.

Maar wie denk je, dat vanavond zachtjes in zijn plaats bad?

Den volgenden morgen kon Cor haast niet uit bed komen, zóó slaperig was hij nog. Hij was ook zoo laat naar bed gegaan. Negen uur had 't geslagen en toen had Moe gezegd: „Kom, Cor, nou naar bed, hoor!”

Maar de raadsels had hij toch gevonden. Heelemaal alleen! Pa had gezegd: „Helpen doe 'k je niet, Cor, da's niet eerlijk. Je moet ze zelf vinden.”

En toen hij ze áf had, had mijnheer Van Oven gekeken, of ze goed waren.

„Ja, hoor, knap gedaan,” vond Pa.

Toch prettig, dat zoeken, net zoolang tot je 't vindt.

Nou 's aan Piet Dekkers vragen, of hij ze net zoo heeft.

En toen ze gingen vergelijken, bleek 't dat ze ze allebei precies eender hadden.

„Ik heb de mijne al weggebracht,” zei Piet.

„Zeg, wou je niet, dat jij de bouwdoos won?”

„Nou, of ik! Maar met een boek zou ik ook al tevree zijn. En jij?”

„Ja, maar 'k had toch liever den eersten prijs.”

Cor vroeg eens in de klas, of er nog meer meededen.

Nee, jongens niet, wel een paar meisjes.

„Gelukkig maar,” zei Piet, „zoo veel te meer kans hebben wij.”

Cor had z'n gedachten beter bij 't leeren dan den vorigen dag, maar hij was toch blij, toen de school uitging.

Weer liep hij hard naar huis.

Mijnheer Van Oven had een velletje postpapier en een enveloppe klaar gelegd, want hij zou dien avond om tien uur thuis komen. Een penhouder met een nieuwe pen er in lag op het inktstel.

Cor ging zitten. Eerst likte hij even aan de pen, toen doopte hij ze voorzichtig in den inkt. Hè, wat schreef die pen lekker! „Netjes, Cor,” prees Moe, „’t gaat goed, hoor!”

„Nou vooral geen inktvlekken maken,” dacht hij.

Nog één regel, af was ’t.

„Vindt u ’t zóó goed, Moe?” vroeg hij.

„Keurig, hoor, je hebt wèl je best gedaan.”

Dan zal ik er m’n naam en zoo maar onder schrijven en op de enveloppe ’t woord „Prijksraadsel”.

Toen dat gedaan was, plakte hij den brief meteen maar dicht.

’t Woord „Prijksraadsel” stond er wel een beetje scheef op, „maar kom,” dacht hij, „dat is zoo erg niet.”

„Ga hem nou maar wegbrengen, je brief,” zei Moe.

En dat liet Cor zich geen tweemaal zeggen.

III.

’t Was de avond van den vierden December. ’t Vroor buiten, dat ’t kraakte, maar dat hinderde de familie Van Oven niet.

Binnen was ’t heerlijk warm.

Cor zat te lezen, maar telkens keek hij over ’t boek heen, in plaats van er in.

Straks zou de krant komen en daar stond in, wie een prijs had gekregen.

„Wie weet,” dacht Cor. Pa had gezegd: „Je moet er maar op rekenen, dat jou naam er niet bij is, er zijn zoo-veel jongens en maar twee prijzen.”

Maar toch — je kòn nooit weten!

Daar werd gebeld. Cor vloog naar de voordeur. Vuurrood van verlangen stopte hij Pa de krant in de hand.

Hij klom vlug op een stoel en keek over Pa's schouder.

En — zag hij goed? — ja hoor, daar stond zijn naam.

Maar wat was dat?

Pa schaterde 't uit. „Nee, maar, Cor, Vrouw, kom 's hier!”

Pa kòn haast niet meer van 't lachen.

Daar stond het —

Corrie van Oven, Damstraat 30: *Een pop*.

„Ze zien je voor een meisje aan, Cor,” zei Moe, die toch ook moest lachen. Stel je voor, haar flinke jongen met 'n pop in z'n armen!

Maar wie pret had, Còr niet.

„Hoe kan 't toch,” dacht Moe, maar toen ze de krant even inzag, begreep ze 't ineens.

Cor had 't eens extra mooi willen doen en in plaats van Cornelis Corrie van Oven gezet.

't Was dus z'n eigen schuld en er was niets, niets meer aan te doen.

De tranen stonden hem in de oogen.

„Nou, jongen,” troostte mijnheer Van Oven, „je hebt tòch een prijs.”

„'t Is wat moois,” bromde Cor.

„Maar hoe kan je toch zoo dom zijn? vroeg Moe hoofdschuddend.

„Had 't mij nog maar 's laten zien, toen 't heelemaal af was.”

„Ik begrijp 't wel,” zei Pa. „Je hebt gedacht: Corrie is een mooiere naam dan Cornelis en zoo ben je er ingelopen. Is 't niet zoo, mannetje?”

Maar Cor zat stil voor zich uit te kijken en zei niets. O, hij was toch zoo teleurgesteld.

IV.

Maar 't ergste zou nog komen. Natuurlijk had Piet Dekkers de vergissing ook gelezen. Bij Piet thuis was er wát om gelachen. En den volgenden morgen?

Toen Cor bij de school kwam, zag hij al, dat er iets bijzonders was. Enkele groote jongens hadden een kringetje om Piet gevormd. Hij vertelde wat, dat zag Cor wel.

„Flauwerd,” mompelde hij, „natuurlijk zegt hij 't van de raadsels.”

Eensklaps klonk er een luid gelach. Piet had zeker iets grappigs verteld.

„Die is goed,” riep er een. „Hij liever dan ik,” schreeuwde een ander.

Cor deed maar, of hij niets hoorde, maar eigenlijk was hij heel boos op Piet.

Waarom hoefde hij dat nou te vertellen?

„Wacht maar, Piet,” dacht onze Cor, „ik zal jou wel krijgen.”

Omdat 't de vijfde December was, sprak de Meester even over 't St.-Nicolaasfeest.

„Ik hoop,” zei hij, „dat jullie allemaal een prettigen avond zult hebben. Dan vertel je morgen maar 's, wat je alzoó gekregen hebt.”

Daar ging de vinger van Piet omhoog.

„Wel, Piet?”

„Meester, Cor van Oven krijgt een pop.”

't Was er uit. Heel de klasse schaterde van 't lachen. Mooi was 't niet van Piet, om z'n vriendje nu wéér belachelijk te maken.

„Is 't waar Cor?” vroeg de Meester verwonderd.

„Niks van an,” riep Cor nijdig terug.

Die pop! Wegsmijten zou hij ze, zoover hij kon! Of die arme pop 't kon helpen!

Straks zou hij Piet wel krijgen.

Klikspaan, die hij was!

En in 't speelkwartier, daar had je 't gaande.

Op de ruime speelplaats werd Piet eens flink door Cor afgeranseld.

Maar dat liep niet goed voor den vechtersbaas af: de meester kwam en haalde 't ventje naar binnen.

Daar volgde natuurlijk straf op en die had hij ook verdiend.

De familie Van Oven had al gegeten, toen Cor thuiskwam.

Moe zag aan z'n gezicht, dat hij school had moeten blijven. Ze zette zwijgend het eten, dat ze voor hem bewaard had, op tafel.

En toen hij niets vertelde uit zichzelf, begon Moe:

„School moeten blijven, Cor?”

„Ja, Moe.” En toen liep hij naar z'n moeder toe en snikte: „Piet is zoo'n plagerd.”

„Vertel me alles maar,” sprak Moe zacht. En toen ze alles wist, zei ze:

„Foei, Cor, dat had ik nou niet van je gedacht. Piet meende 't zoo kwaad toch niet. Je beste vriendje nogal! Nee, hoor, je mag zoo'n driftkopje niet zijn. 't Was verkeerd van je, kind!”

„Wilt u 't me vergeven, Moe?”

„Ja, jongen, dat wil ik heel graag, maar vraag God ook vergeving. Die heeft gezien, wat jij gedaan hebt, dat weet je toch wel, hè? En maak 't maar gauw weer goed met Piet. Zal je dat doen?”

Cor knikte van ja. En toen bad hij zachtjes: „Heere, wilt U als 't U blijft niet meer boos zijn, omdat ik Piet zoo

geslagen heb. Help mij, om niet meer zoo driftig te zijn. Amen."

's Middags was hij met Piet weer de beste maatjes.

V.

Pa had beloofd, dat Cor en Wim allebei mee mochten dien avond: winkels kijken. Dat was een pret. Moe bleef liever thuis.

„Dag Moe,” riepen ze alle drie.

„Dag kinderen,” riep Moe voor de grap terug en allemaal moesten ze toen toch zoo lachen!

Wim en Cor liepen elk aan een hand van Pa. Wat een drukte op straat! Voor en in de winkels, overal stonden menschen. Wim vooral kwam oogen te kort.

„Kijk eens Pa,” riep hij opeens, „wat 'n mooie gekleurde knikkers. En die kaatsbal, hè, prachtig!” Voor het raam van een anderen winkel lagen groote chocolade-letters en borstplaat. Je zou er zóó in bijten. Mijnheer Van Oven zag wel, dat zijn jongens heel graag eens wat lekkers hadden. En daarom stapten ze even later een banketwinkel binnen en toen kregen de jongens ieder hun naam in chocolade-letters, COR, WIM. Dat was een vreugde. Toen kreeg Wim nog de gekleurde knikkers en den kaatsbal, waarin hij zoo'n zin had.

„Wat wil jij nou graag 's hebben, Cor?”

Zou hij 't durven zeggen? Den heelen dag had hij over niets anders gedacht, dan over — de bouwdoos.

„Nou Cor, weet je niets?”

„Jawel, Pa, maar . . .”

„Nou, zeg 't dan jongen. We moeten naar huis.”

„Ik zou graag een bouwdoos hebben,” kwam er eindelijk uit.

„Dát wil ik wel gelooven,” zei mijnheer Van Oven lachend. Maar hij voegde er toch bij: „Vooruit dan maar!”

„Dat is nou de schuld van je moeder, hoor! Die heeft net zoo lang gepraat, tot ik toegegeven heb. Van *mij* had je anders vast geen bouwdoos gehad.”

„Gelukkig dan maar,” dacht Cor, „dat Moe er ook nog is. Die lieve Moe!”

Cor was erg blij met z'n bouwdoos.

„En nou maar gauw naar huis,” zei Pa.

Moe had chocolademelk gekookt en in 't trommeltje zaten heerlijke speculaasjes.

Eerst moesten natuurlijk de cadeautjes bewonderd worden.

„Wat is dat, Moe?” vroeg 'Wim opeens. En hij wees met z'n vingertje naar den hoek van de kamer.

Moe begon te lachen. „O, dat werd straks netjes thuis bezorgd. 't Is de bewuste pop. Kijk maar 's.”

„Prachtig,” vond Wim. „Kijk 's Moe, ze kan slapen ook.”

Cor zei niets. Hij was nog wel een klein beetje beschaamd. Domoor, die hij toch geweest was! Nooit, nooit zou hij zóó dom meer zijn. Waarom had hij ook z'n naam niet voluit gezet! Dan zou dat vanmorgen op school ook niet gebeurd zijn! —

„Kom nou 's met je bouwdoos voor den dag, Cor,” zei Pa. „We zullen samen een kasteel bouwen.”

'n Heerlijk werkje, hoor! En toen Moe de kopjes eens vulde en ze allemaal uit 't trommeltje mochten snoepen, werd 't nóg gezelliger.

Jammer, dat die avond zoo gauw om was! „Veel te gauw,” vond Cor.

Vóór hij naar bed ging, bedankte hij z'n ouders nog eens hartelijk voor al het moois en lekkers.

Maar hij vergat ook niet, God te danken. Vóór hij in z'n bedje stapte, knielde hij neer en bad:

„Lieve Heere, ik dank U voor alles, wat ik gekregen heb. En wil U ons allemaal bewaren in den nacht. Amen.”

Hij lag nog geen vijf minuten in bed, of hij sliep al als een roos.

VI.

„We krijgen een logéetje,” zei Cor op een morgen tegen Piet Dekkers. „Rika van tante Stien uit Haarlem. Tante Stien is erg ziek, zie je, en nou komt Rika zoo lang bij ons. Echt, hoor!”

Den volgenden morgen kwam oom Frans zijn kleine meid brengen.

Tante moest naar 't ziekenhuis en nu was Zusje tenminste goed bezorgd.

't Was een schat van 'n kind, die kleine Rika. Aardig babbelen dat ze kon, en toch was ze nog geen twee jaar.

Vooraf Wim had veel schik met z'n nichtje. „Ze is al gewend, hoor,” zei Moe.

Ja, dat geloofden ze allemaal.

Maar toen haar Vader weg was, begon Zus zich minder op haar gemak te gevoelen. Ze werd stil en keek verlegen van den een naar den ander. Het lipje begon te trillen en — daar zette ze een keel op van belang.

„Ita niet hier bijven, Ita bij Moe,” huilde ze. En wat men ook probeerde, het kind bleef schreien. Wim kwam met z'n mooiste speelgoed aandragen.

Hij stopte haar z'n nieuwen bal in de handen en de mooie knikkers, maar 't gaf allemaal niets.

„Hadden we maar wat voor d'r, iets, dat ze thuis ook heeft,” zei Moe.

„Ik weet wat, Moe,” lachte Cor blij.

Hij fluisterde z'n Moeder wat in 't oor.

„Hé ja, dat ik daar nog niet aan gedacht heb!”

En juffrouw Van Oven haalde iets uit de slaapkamer. Wat denk je, dat 't was? Een mooie pop. De prijs van Cor!

„Zie je wel,” juichte hij, „ze houdt op met huilen.” En werkelijk, 't kind greep naar 't stuk speelgoed. Ze ging er zoet mee zitten spelen.

„Gelukkig,” zei Wim heel wijs.

„Dat hebben we nou aan jou te danken, Cor,” prees Pa.

Moe streek haar oudste over de wang en zei fluisterend: „Dat was nou 's ècht flink van je, Cor!”

En Cor dacht bij zichzelf: „Nou is dat ding toch nog ergens goed voor geweest.”

Ruim een maand bleef Rika de huisgenootte van de familie Van Oven. Maar op een morgen kwam Oom Frans ze halen. Tante Stien was weer beter en verlangde zoo erg naar haar dochttertje.

„Jullie hebt haar zeker braaf verwend,” lachte Oom. En hij wees op de pop, die het kind steeds in de armen gekneld hield.

„Nou,” zei Moe, „zoo'n mooie zou ze nooit van ons gekregen hebben. Maar we zijn er zelf op een vreemde manier aan gekomen. Mag ik 't Oom vertellen, Cor?” Daar had hij niets op tegen.

Oom Frans moest natuurlijk hartelijk om 't verhaal lachen.

„Cor, Cor,” zei hij, „'t was wèl dom van je, maar ik zal toch nooit vergeten, dat jij mijn kleine meid zoo gelukkig gemaakt hebt.”

